

Post Data 2ª: I una altra vegada, no m'ho feu tant barat! A aquest preu, m'obligareu a escriure massa teatre. I, la veritat, també tinc una certa, diguem-ne petita, mandra que atendre. (O atendir? no?)

Cervera 17 de juliol de 1956.

Sr. Ivo Bohigas.

Salt.

Benvolgut amic: Dissabte passat, dos o tres dies després de la carta, vaig rebre la florida corregida. En aquest mateix correu us envio les 60 ptes.

Moltes, moltes, mercès per tot, amic Bohigas. Estic molt satisfet del vostre treball, no sols per l'esbandida gramatical que tant falta li feia, ans bé pel tacte i exacte bon criteri que heu aplicat a coses que, revisades sense contemplacions, ~~que~~ haurien quedat completament desfetes. Per exemple, les dues senzilles cometes afegides al mot xarcuteria. Si m'arribeu a traure aquesta xarcuteria del paragraf, naturalment, em desfeu tot l'efecte de la frase. M'heu donat també una gran alegria amb la llarga processó de preposicions tretes. Vostè sap millor que jo que, tractant-se de teatre, sempre, sempre, hem de mirar de ^{no} dir amb vuit paraules el que puguem dir amb set. Pensant en les noves obres que us aniré enviant - fins que us en canseu, naturalment, i aleshores us prego que aixequèu amb franquesa el dit, com aconsella Constança a la seva amiga - us agrairé, amic Bohigas, que això ho tingueu en compte en tot moment: entre dues expressions igualment correctes, poseu-m'hi sempre la més senzilla, la més clara, la - sobretot - més viva. Des del particular punt de vista d'aprenent d'autor dramàtic, a mi no m'interessa el llenguatge de la poesia i estic per dir-vos que ni el de la novel·la. El que jo desitjo, el que jo vull - i per

P. D. Si per raó de les vacances, canviessiu l'adreça, aviseu-m'ho, us ho prego. Abans del 15 de setembre he d'acabar dues obres - una pel concurs de teatre infantil organitzat a Sabadell i la segona pel Premi Josep Claramunt, de l'Orfeó Gracienc de Barcelona -, i voldria que m'hi fessiu la magnífica feina que us torno a agrair de "L'Eterna Florida". Mercés.

això no em preocupa no saber el que en diuen mots tècnics, massa literaris, perquè, encara que els dominés, no els empraria escrivint teatre - és portar a l'escena el llenguatge, la parla normal, reflexe de la del carrer, car mai podrien ser humans uns personatges que enraonessin magníficament bé però allunyats, per la manera de manifestar-se, de l'espectador que els escolta. Naturalment, tinc consciència de que aquest reflexe no pot ser total; aleshores s'hauria de donar cabuda a tots - Déu meu! ~~de~~ "desde luego" i a tantes dotzenes d'expressions sentides a tort i a dret en la conversa de cada dia. Però a pesar de tot, i mentre els catalans - almenys els catalans de la meua contrada, i ja no us parlo de l'arrabal aragonés que significa Lleida capital - no aprenquem a parlar el català, em dol reconèixer que certes cometes ara per ara em són imprescindibles. Les de "verbena", per exemple. Estic segur de que a més de la meitat dels espectadors, la paraula revetlla no els diria fes. I com que jo escric verbena precisament per a situar més el temps en que es desenvolupa l'acció - essencial en teatre -, si no, podia haver posat senzillament "festa", confio en que Sant Jordi i Pompeu Fabra no s'ho prendran massa malament i que m'ho perdonaran encara que només sigui per la meua manca de categoria.

Què hi dieu vós, amic Bohigas, a tot això? Penseu sempre que us escolto amb molt interès, la màxima confiança i l'atenció deguda a una veritable autoritat.

Molt cordialment,

